

1118 – 18. november

Så sant vi lider med ham, for at vi også skal bli herliggjort med ham. Rom 8: 17.

Så sant vi lider med ham. Dette er den øvingsbanen som fører til herligheten.

Arveretten har vi bare gjennom barnekåret. Den er rettmessig kjøpt utelukkende gjennom Kristi lidelser. Men banen vi må løpe på inntil arven overrekkes oss, er denne: å lide med ham.

Dette har stor betydning, og er et karakteristisk kjennetegn på de sanne arvingene, de ekte barna. Det skal dels vekke og skille ut fra flokken av Guds barn dem som har en falsk trøst i at de har del i arven, men som slett ikke er Kristi etterfølgere. Og at det er et kjennetegn, skal også være en trøst for dem som virkelig lider med ham, men hvor lidelsen ofte blir så sterk at de fristes til å gi opp.

La oss da tenke grundig over disse ordene: «Så sant vi lider med ham». Her sier apostelen at også i lidelsen har vi samfunn med Kristus som gjennom lidelsen gikk inn til herligheten.

Det er en klar og avgjort Guds ordning at lidelse kommer foran herligheten. At også Kristus, som vår veiviser og forbilde i alt, har gått denne veien. Og uttrykkelig sagt at vi skal følge etter ham også i dette.

Det er to sider ved Kristi lidelser på jorden. Først og fremst led han som den som skulle sone for våre synder. Dernest var lidelsen hans vei til herligheten. Hans sonings-lidelse var han fullstendig alene om. «Han tråkket vinpressen alene, og ingen av folkene var med ham». Han alene oppfylte den guddommelige rettferdighetens krav. Han alene kjøpte for oss den evige arven, rettferdighetens lønn.

Men dernest var han også vårt forbilde og veiviser, «for at vi skulle følge etter i hans fotspor». Der skal vi være lik ham. Skriften lærer uttrykkelig at han måtte kjempe og seire før han ble opphøyet, og at han i dette skal være et forbilde for oss. Selv sier han: «Den som seirer, ham vil jeg gi å sitte med meg på min trone, slik jeg også har seiret og satt meg med min far på hans trone».

Lidelsen er altså den lodd alle Kristi medarvinger har her på jord sammen med de «førstefødte»*. Alle arvingene må gjennom trengsler, noen «gjennom mange trengsler», før de får arven.

[* De «førstefødte» er de frelste som er nådd fram før Kristi fullbrakte verk på Golgata.]

Men så må vi legge nøye merke til at apostelen sier ikke bare: Så sant vi lider. Men han sier: «Så sant vi lider med ham». For det er slett ikke enhver lidelse som er et tegn på at vi er Kristi medarvinger. «Den ugudelige har mange lidelser», og alt som lever på jorden, lider.

Nei, her er det tale om den lidelse vi har på grunn av vårt samfunn med Kristus og som hans etterfølgere. Altså ikke bare verdens fiendskap og hån. Men også all den anfektelse på grunn av synden, kjødet og Satan, som nettopp er en følge av vårt samfunn med Kristus. Og til slutt også de lidelser som er Herrens tukt, og som alltid kjennetegner hans ekte barn.

Først og fremst viser Guds ord klart at «alle dem som vil leve gudfryktig i Jesus Kristus, skal bli forfulgt». Kristus sa selv at «en tjener er ikke større enn sin herre. Har de forfulgt meg, skal de også forfølge dere».

Hvis altså noen vil være en kristen, trøste seg til at han eier troen og det evige liv, men har en kristendom og gudsfrykt som godt kan leve sammen med denne verden, være elsket og respektert av folk flest, –. Da ligger det bare i dette et uhyggelig og avgjørende tegn på hva slags gudsfrykt han har. Et tegn på at han ikke er en sann og trofast Kristi etterfølger. Herren har selv sagt det.

Til det å lide med Kristus hører også all den lidelse synden og Satan påfører oss, og som vi har bare fordi vi lever i samfunn med Kristus. I angst og nød bar Kristus all verdens synd. Han kjempet, bad og svettet i Getsemane. På samme måte vil da også alle som har Kristi Ånd, oppleve angst, kjempe og be på grunn av synden som bor i oss.

På samme måte som Kristus ble fristet og anfektet av djevelen, slik vil også alle Guds barn bli fristet av samme fiende, og forfulgt med onde fristelser og glødende piler.

Vil så noen være en kristen, men har en form for tro og gudsfrykt som gjør at synden ikke plager dem og djevelen ikke frister og anfekter dem. Vil leve hver dag i en sterk, frimodig og fredelig sinnstilstand. Da er dette i seg selv et betenkelig tegn på at deres tro og gudsfrykt er falsk. Alle de helliges historie bekrefter dette.

Likevel er det én ting som først må være klart, før vi kan si at en person lider med Kristus. Han må først og fremst være et Guds barn, en sjel som ikke lever etter kjødet, men etter Ånden. Ja, som drives av Guds Ånd, og i denne Ånd roper: Abba, kjære Far!

Den som har det slik, vil få erfare at han har en hel mengde nye lidelser, såvel på grunn av ondskapen som bor i ham selv, som på grunn av djevelen og verden. Lidelser som han før ikke kjente til.

All denne lidelsen har han bare på grunn av at Kristus bor i ham. Og da er alt sammen sikre tegn på at han er en Kristi medarving som nå blir oppdratt for den arven han skal få.